

ného výživného v markách, jednak na dále výživného 300 Kč měsíčně. Oba nižší soudy přiznaly dítěti dlužný peníz v markách a na dalším výživném prvý soud 50 Kč, odvolací soud 100 Kč měsíčně, vycházejíce při určení výše výživného z ustanovení §u 1708 něm. obč. zák., dle něhož výše výživného řídí se společenským stupněm a životním postavením nemanželské matky.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Náhled nižších soudů, že spornou věc jest řešiti dle předpisu hmotného práva, platícího v Německu, jest právně mylným. Běží tu o plnění zákonných povinností otcovských, kotvících v právu rodinném, a pro rozsah těchto povinností jest rozhodným právní řád státu, jehož příslušníkem byl otec v době narození dítěte. V tomto případě není o tom sporu, že žalovaný v době narození dítěte i dosud je státním příslušníkem československým a jest tudíž výživné jeho nemanželskému dítěti vyměřiti nikoli dle ustanovení §u 1708 německého obč. zák., jak mylně mají za to nižší soudy, nýbrž podle předpisů práva tuzemského. Pro posouzení otázky přiměřenosti výživného jest tu tedy použití ustanovení §u 166 obč. zák. a nemá rozhodujícího významu ani nižší společenský stupeň ani životní postavení nemanželské matky dítěte (venkovské šičky) jako v právu německém (§ 1708 něm. obč. zák.), nýbrž rozhodnými jsou tu majetkové poměry a příjmy žalovaného nemanželského otce, jenž v první řadě jest nemanželskému dítěti výživným povinován. Žalovaný jest spolumajitelem elektrotechnického obchodního závodu, a výtěžek z tohoto podniku, jsoucího zdrojem jeho příjmů, plyne mu v měně československé a podle těchto příjmů jest právě ve smyslu §u 166 obč. zák. vyměřiti výživné. Nižší soudy správně posoudily věc, uznávše, že žalovaný má plniti výživné v měně českoslov., neboť tato jest v plnění jeho zákonných povinností (v Karl. Varech) běžným platidlem (§§ 905 a 1420 obč. zák. novel. znění). Mylným jest tedy názor dovolatelův, že může býti odsouzen pouze k plnění v německých markách, a netřeba se jeho dovolacími vývody o této otázce již ani podrobněji zabývati. Nižší soudy, vycházejíce z nesprávného právního názoru, že v tomto případě jest použití ustanovení hmotného práva německého (§u 1708 něm. obč. zák.) a žalobkyni vyměřiti výživné podle životních poměrů a postavení nemanželské matky, nezjistily skutkových okolností, potřebných pro posouzení majetkových poměrů a příjmů nemanželského otce, ač v žalobě byly o těchto okolnostech nabídnuty důkazy.

Čís. 3886.

Bylo-li služebním řádem stanoveno, že po dobu sesazení zaměstnance ze služby jest vzítí přiměřený zřetel na udržení životosprávy zaměstnancovy rodiny, jest na zaměstnanci, by se zavčas placení vyživo-

vacích prostředků domáhal; přiřknutí jich pro dobu minulou brání předpis §u 1418 obč. zák.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, Rv I 279/24.)

Žalobce domáhal se na žalované společnosti zaplacení příspěvků na výživu jeho rodiny za dobu, po kterou byl ze služby likvidátora u žalované pojišťovací společnosti suspendován, to jest za dobu od 20. února 1920 až do 21. prosince 1922, kdy byl rozhodnutím disciplinární komise z trestu ze služby propuštěn. Tento svůj nárok opíral žalobce o ustanovení §u 32 čís. 2 služebního řádu pro zaměstnance pojišťoven Československé republiky, dle kterého, i když se zaměstnanci jeho služební požitky za jeho suspense pro podezření z trestných činů, ke škodě ústavu spáchaných, zastaví, musí býti vzat přiměřený zřetel na udržení životosprávy zaměstnancovy rodiny. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

S hlediska dovolacího důvodu čís. 4 §u 503 c. ř. s. napadá dovolatel názor odvolacího soudu, že žalobce, byv nálezem disciplinární komise ze dne 21. prosince 1922 s účinkem od 20. února 1920 propuštěn bez odbytného ze služby, pozbyl všelikých nároků ze služebního poměru vůči žalované a to nejen nároku na své služební, nýbrž také na zaopatřovací požitky pro svou rodinu podle §u 32 čís. 2 služ. řádu. Otázkou, zda jsou tyto pro rodinu vyhrazené požitky částí žalobcova služného a zda byly rozhodnutím disciplinární komise zamítnuty zároveň s nárokem jeho na služné po dobu suspense, netřeba se zabývat, poněvadž žalobce nemohl by vymáhaných rodinných požitků dosíci, ani kdyby byly zcela samostatným nárokem na výživné, kteroužto právní povahu výživného příspěvky podle §u 32 čís. 2 služ. řádu rodině vyhrazené zřejmě mají. O výživném však platí zásada (§ 1418 obč. zák.), že se za uplynulou dobu neposkytuje. Odvolací soud ve svém rozsudku uvádí a okolnost ta není napadána, že se o vyživovací příspěvky ani žalobce ani jeho rodina po dobu suspense u žalované společnosti neucházeli a jich se nedomáhali. Podle uvedené zásady nemůže se jich žalobce dodatečně domáhati.

Čís. 3887.

Účinek zmeškání ve prospěch dostavivší se strany nelze vyloučiti v její neprospěch provedením důkazů o jejích skutkových tvrzeních a použitím výsledku jejích ku skutkovým zjištěním, tvrzením těmito odporujícím nebo je aspoň oslabujícím.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, Rv I 361/24.)

Žalobě o náhradu škody 4.500 Kč procesní soud první stolice rozsudkem pro zmeškání vyhověl, odvolací soud k odvo-